

POESIA

SARA VANCELLS

Presentem una selecció de poemes breus o de fragments extrets d'alguns dels llibres que les

editorials han publicat aquesta diada. Podrem trobar des d'autors consagrats als novells, passant per les traduccions i pels premis més representatius. Hem volgut incloure

un poema d'Anton Sala-Cornadó en memòria de Terenci Moix i un sobre la Guerra que ha destruït l'Iraq, que ens ha enviat una molt jove lectora de l'AVUL.

HAVENT COVAT

Avui giraré la truita.
No m'esgarrinxaré més
la pell ni les entranyes,
ni m'engrunaré en excés.
Tampoc somiaré més truites.
Tot a foc molt lent, sense
deixar que aquest cantó es cremi.
Després la trauré del foc,
socarrimada d'una
banda, al punt d'aquesta altra.
Me l'engoliré de cop.
M'empassaré aquest corc.

Demà faré ous bullits.

Gemma Arimany,
Ferro trencadís.
Premi Martí Dot.
Ed. Viena

CEL

El cel és blau i glaça.

Als mots t'acull l'alè
de vidres extingides,
la llàgrima i el bes
que els segles hi han desat,
hi fuigs del buit esguard
de l'infinit.

Hi cerques el misteri,
el fred cristall,
el riu,
la imatge i el ressò.

Carles Duarte,
El centre del temps.
Edicions 62 / Empúries.

SONET AMB PA SEC

Ben eixut a taula molla
s'engruna amb raons el pa
la mentida bull a l'olla
mot que amb les miquetes fa

frase feta d'oli i menta
crecs de rosecs sorollosos
l'apetit ensuma absentia
gana i fama dels mandrosos

gramàtica de la fam
rau a la cuina del ram
saber coure fa profit

si golafres i gourmets
van a bombo i platerets
són lectura del més tip

Ester Xargay,
Trenca-sons.
Llibres del segle

Enfonsa'm el clatell amb les ditades,
pastora, pastoreta.

Veus, allà?

La processó d'invàlids passarà,
prò tu continuaràs, clatell en mà,
clivellant-me els sospirs amb masegades
que em portin fins la son. I prou d'obrar!

Tota condreta, m'omple l'altre estatge
mentre amb escabexines d'obreentranyes
despatxo les furors de tracamanyes.
Em dono per complet al teu massatge...

Josep Pedrals,
Escola italiana.
Edicions 62 / Empúries.

INSOMNI

No ploris per l'edat que ja no és teva,
ni per la que s'acosta, que és eterna.
No ploris per la mort ni per la vida,
ni resis a la sort: no pots guanyar.

Besa els llavis finals de la tenebra
i no obris més els ulls.
Dorm, que s'acaba
la rancorosa nit i no hi ha dia.
Dorm, que ja surt el sol que et matarà.

Pere Rovira,
La mar de dins.
Premi Carles Riba.
Ed. Proa

REVÈS

Si dorms i et miro et veig el revés:
la glena, les estries i el cerç que t'encén
els cabells. El meu cos se solda a l'istme
per navegar fins a les vies mortes.
Avaro per saber-te el grell. Sóc sol
que sent el dolor del paisatge llis,
i vull la sang que et peix. Càlida i freda.

Adam Manyé,
Finta.
Premi Miquel de Palol
Edicions 62 / Empúries.

Doteu els Vius —de les Llàgrimes—
Que Malgasteu amb els Morts,
I Ells que eren Homes i Dones —ara,
Que s'apleguen al voltant de la Teva Llar—

En lloc de Criatures Passives,
Negada l'Estimació
Fins que Ells —neguin l'Estimació—
Amb el menyspreu Eteri de la Mort—

Emily Dickinson,
Jo no sóc ningú! Qui ets tu?
Eumo / Cafè Central

Una forma de viure
com la dels arbres. Sento,
i això em desassossega,
que en el temps d'un respir
neixen i moren munts
de vides inferiors,
més breus, més imperfectes.

Beure, menjar, mirar
el sol com va girant,
només pendent d'un temps
molt llarg, d'eres, d'eons,
com fan els arbres, com
el mar i les muntanyes
que no s'afanyen, que,
lentament, esdevenen.

Xavier Amorós Corbella,
Set poemes dramàtics.
Premi Ciutat de Tarragona.
Cossetània Edicions.

A MA MARE

Va cosir tant, Felisa, en este món
cents de faldetes i mils de pantalons.
Vas cosir tant, Felisa, tant i tant,
vestint dones i hòmens del teu lloc:
xambres, camises, bates de retalls
de viscosilla, tergal o cotó.
Bastes i punts i traus, vas cosir tants...!

Quan no vas tindre més fil al teu raïdor,
ben passats los setanta, vas dirar
sin costures ni plec un cor molt gran.

J. M. Gràcia,
Davall d'una olivera.
Quaderns de les Cadolles.

LA PIETAT DEL MATÍ

Despresos del pit de la nit
els morts esperen sota les herbes
embriagats per la fosca llet
que s'escola de les estrelles.

Ni el cascall ni els encanteris
ni el cansament que s'abat
sobre la carn feréstega dels vint anys
ragen tan espès com aquell somni.

Els ulls oberts a l'avenc que els enarta
sense descans tota la seva vida han begut
la llet de gel que infla un pit d'estrella.

La pietat del matí a les platabandes
els recollia, embriuxats i perduts,
mentre eterna se n'anava la gran nit.

Max Roqueta,
Poemes i proses.
Ed. Galerada

VORAMAR VORAVIU

Cercles de plomes als reguerots
trobeu la molsa del cranc pelut,
el rastre de la botifarra dolça,
la clova de la cobla de la cova
del bou marí gola de juia gaia,
glosseu les sardanes de cananes
i el cargol muricat de la porpra,
la galtada del gregal a port salví,
bes d'una ballaruga,
com de violet amat.

Genís Cano,
Gran xona granxona.
Ed. Rourich

EN EL COMIAT DE TERCENCI MOIX

TERENCI, amic dsconegut,
no sé si Osiris o Arueris m'ha despertat del son
per invitar-me al darrer comiat,
lluny de faixes i bàlsams i de nau mortuòria.
Has preferit que el foc de Ra et tornés a l'origen.
Sóc l'escriba reial que en dona testimoni
davant de Tot que et justifica i d'Anubis que et pesa el cor
més lleuger que el plomissol d'una ploma esplomada.
Ens has fet companyia
amb humaníssima aventura
i ara t'en fem nosaltres amb un record de sorra canviant,
constructora de dunes reflexives.
La vida al capdavall es diverteix,
divertint-nos en entreforcs, aparentment cruels,
d'un sol Arbre florit eternament.

Anton Sala-Cornadó
Barcelona, 2 d'abril del 2003